บทนำ

อาทิตย์ฉายส่องเข้ามาทางหน้าต่างสูง สัมผัสพื้นผิวแต่ละจุดด้วยแสงพร่าพราย ทุกมุมห้องอาบด้วยแสงเหลืองละมุน ขับเน้นความงดงามลงตัวของโครงสร้างให้โดดเด่น นี่มันหายนะชัดๆ สิ่งหนึ่งที่เธอยอมให้มีในวันนี้ไม่ได้ก็คือแสงแดดสดใสนี่ล่ะ

สุดยอดความประทับใจ...คือสิ่งที่เธอพยายามสร้างขึ้น เสื้อผ้าหน้าผมและเครื่องประดับ ความใส่ใจในรายละเอียดของเธออยู่ในระดับไร้ที่ติ หากมีอะไรแปร่งเพี้ยนไปแม้เพียงอย่างเดียว มันจะกระทบต่อความเชื่อถือที่เขามีต่อเธอ แต่ตอนนี้ห้องกลับเป็นเหมือนเวทีใต้แสงไฟสว่างจ้า ไม่อาจสร้างภาพมายาด้วยลูกเล่นของแสงและเงาอึมครึมได้ นี่เป็นช่วงปลายเดือนตุลาคมในกรุงลอนดอน มันควรจะฝนตกสิ

เธอไม่รู้จะทำอย่างไร ควรจะปิดม่านดีไหม ไม่ได้ ไม่ได้ผลแน่ มันดูชัดเจนเกินไปมาก และเขาคงจะไม่ชอบด้วย แต่เวลาใกล้หมดแล้ว เธอต้องรีบคิด รีบจัดห้องใหม่จนมั่นใจว่าทุกอย่างสมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เธอเลื่อนเก้าอี้เท้าแขนบุนวมพนักสูงให้หันหาประตู แค่พอให้

เห็นใบหน้าของเขาได้โดยไม่ต้องหันไปมอง แต่ต้องไม่ให้เห็นตรงเกินไป เพราะนั่นจะทำให้เธอไม่มีที่ซ่อน และแน่นอน แสงจากหน้าต่างจะต้องอยู่ทางด้านหลังเธอเพื่อให้เกิดเงาบนใบหน้า ช่วยกลบเกลื่อนความรู้สึกใดก็ตามที่ดวงตาของเธออาจเปิดเผยโดยไม่ตั้งใจ

เธอเตรียมการเสร็จแล้ว ตอนนี้ทำได้แค่รอพลางครุ่นคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ กล้ามเนื้อทุกส่วนของเธอตึงเครียด ไหล่แข็งเกร็ง เธอบังคับตัวเองให้ผ่อนคลาย แล้วก็ได้ยินเสียงรถแท็กซี่แล่นมาจอด ตามด้วยเสียงปิดประตู เธอรีบหันมองกระจกทันทีเพื่อดูให้แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย แต่แล้วก็ตื่นตระหนกขึ้นมาเมื่อเห็นแววปั่นป่วนในดวงตาตนเองที่เก็บไว้ไม่อยู่ เธอสูดหายใจลึกแล้วผนึกความคิดกับภาพต่างๆ ที่อัดแน่นในหัวเอาไว้ พยายามอย่างยิ่งที่จะจัดท่าทางให้ดูดี

หลายนาทีต่อมาเธอไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย แต่ก็รู้ว่าเขาอยู่ในบ้านแล้ว มันไม่มีเสียงฝีเท้าเพราะพื้นตั้งแต่ห้องโถงขึ้นบันไดมาจนถึงชั้นสามปูไว้ด้วยพรมหนา แต่เขากำลังเดินตรงมายังห้องนอนแน่ๆ ปลายประสาทของเธอทุกเส้นบอกเช่นนั้น

ประตูเปิดช้าๆ แต่เขายังคงยืนอยู่หน้าห้อง สีหน้ายากจะอ่านความรู้สึก เนิ่นนานเขายังไม่พูดอะไร และเธอก็จ้องตาเขาอย่างมั่นคง เขาเป็นคนหล่อเหลาอย่างไม่มีใครปฏิเสธได้ เสื้อสูทสั่งตัดสีดำคลุมอยู่บนร่างกายสูงเพรียวนั้นอย่างลงตัว เรือนผมที่มีสีเทาแซมบ้างจัดทรงเนี้ยบเหมือนเคย ทุกตารางนิ้วของเขาดูเป็นชายผู้ประสบความสำเร็จอย่างที่เขาเป็นจริงๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมสื่อถึงได้ชอบเขานัก

สุดท้ายเขาก็ยิ้ม รอยโค้งของริมฝีปากนั้นแสดงให้เห็นถึงชัยชนะอย่างที่เขาต้องกำลังรู้สึกอยู่เป็นแน่ แต่เพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น หัวใจของเธอเต้นไม่เป็นส่ำ แต่ประกายตาไม่สั่นคลอน

"รู้อยู่แล้วว่าคุณต้องมา" เขาใช้สายตากวาดไปทั่วเรือนร่างเธอ "ไม่มีทางเลือกสินะ" เขาพยักหน้าเหมือนรู้สึกสะใจ "คุณดูดีมาก"

เธอรู้ว่าจะพลาดไม่ได้ จึงเลือกเสื้อผ้าอย่างระมัดระวัง เป็นกระโปรงหนังสีดำที่ยาวถึงเข่าพร้อมด้วยถุงน่องสีดำขลับ กับเสื้อไหมพรมคอวีที่ออกแบบมาให้เกาะทรวงอกของเธอโดยเผยสิ่งที่อยู่ใต้เนื้อผ้าเพียงวับแวม เธอนั่งไขว่ห้างอย่างมีจริตให้เห็นต้นขาแค่เพียงเล็กน้อย เครื่องประดับทองคำอันงามสง่าแบบเรียบง่ายช่วยให้ภาพลักษณ์สมบูรณ์ ดูเหมือนเขาจะพอใจอย่างยิ่ง เธอผ่านการทดสอบขั้นแรกแล้ว และได้แต่ภาวนาให้ตัวเองสะกดกลั้นอารมณ์ความรู้สึกต่อไปได้อีกสักพัก

"ทำไมต้องสวมถุงมือด้วย" เขาเพิ่งเอะใจกับถุงมือไหมสีดำยาวถึงข้อศอกที่เธอสวม

"ก็คิดว่าคุณน่าจะชอบ"

เขายิ้มอีกครั้ง เธอรู้เลยว่าเขากำลังเยาะเย้ยเธออยู่ "คิดถูกแล้ว"

เขาชี้ถังน้ำแข็งที่เธอวางไว้บนโต๊ะหินอ่อนติดผนัง บนนั้นมีฟลุตอีกสองเลา

"แชมเปญ! เราจะฉลองกันสินะ" เขาหัวเราะเบาๆ โดยปราศจากความขบขัน

เธอเอื้อมมือไปโดยพยายามไม่ให้สั่น จากนั้นก็รินของเหลวสีทองซีดเป็นสายบางๆ ใส่แก้วสองใบ

เขาเดินไปที่โต๊ะ หยิบแก้ว จิบหนึ่งครั้งอย่างละเมียดละไม "รสชาติดีแต่ไม่เหมาะเท่าไหร่ ผมว่าเราคงไม่อยากให้ประสาทสัมผัสที่อลงหรอกจริงไหม" เขาบรรจงวางแก้วลงบนโต๊ะ แล้วหันไปสบตาเธอตรงๆ "คุณเป็นคนเริ่มก่อน ถือว่าดี นี่แปลว่าวันนี้คุณจะเป็นฝ่ายกระทำใช่ไหม"

เธอลุกขึ้น เดินนวยนาดเข้าไปหาเขา ส้นสูงจมลงไปในพรมหนา

เธอรู้แน่ชัดว่าเขาต้องการอะไร และเธอก็ใช้นิ้วที่สวมถุงมืออยู่แตะแก้มเขา "ใช่ ฉันหวังว่าคุณจะพร้อมนะ"

เธอไม่จำเป็นต้องรอคำตอบ ที่ต้องทำก็แค่วางตัวให้ดูมีอำนาจ เธอรู้ว่าเขาจะยอมสยบ "ถอดเสื้อผ้าออก ถอดให้หมด แล้วก็ไปนอนรอบนเตียงจนกว่าฉันจะพร้อม"

เขาหรี่ตาลง แต่เธอรู้ว่าเขาพึงพอใจ

"แล้วคุณจะทำอะไรกับผม" เขาแสร้งทำเป็นถามแบบสบายๆ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้สึกใจเย็นอีกแล้ว

"สำหรับตอนนี้ ฉันแค่อยากดูอย่างเดียว" เธอบังคับตัวเองให้มองตาเขา มันเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น แต่ใบหน้านั้นแทบไม่แสดงอารมณ์อะไรออกมาเลย เธอเคยเห็นแววตาแบบนี้มาแล้ว และรู้ดีว่ามันอันตรายแค่ไหน แต่เธอก็ผลักความกลัวออกไปจากใจ

เขาเดินไปอีกฟากของห้องโดยค่อยๆ ถอดเสื้อผ้าไปด้วย เขาหันหน้าหาเธอ จับจ้องเธอตลอดเวลา เสื้อผ้าทุกชิ้นที่เขาถอด เขาบรรจงพับมันไว้บนเก้าอี้อย่างเรียบร้อย สุดท้ายเขาก็เปลือยทั้งตัว และก็เช่นเคย ความไม่รู้ปลุกเร้ากำหนัดของเขาให้ตั้งชัน เธออยากเบือนหน้าหนีแทบตายแล้ว

"แล้วตอนนี้ล่ะ" เขาถาม

"ไปนอนบนเตียง อย่างที่ฉันบอก" น้ำเสียงเธอแข็งกร้าวขึ้นไปตามระดับความมั่นใจที่เพิ่มพูน

เขาเดินไปยังเตียงสี่เสาตรงกลางห้อง ท่ายืนองอาจเผยชัดว่าเขารับรู้ถึงรูปร่างที่เรียกว่าเกือบสมบูรณ์แบบของตัวเองเป็นอย่างดี แผ่นหลังของเขาเป็นสีแทนจางๆ กล้ามเนื้อสะโพกและต้นขาแข็งแน่นเรียวยาวนั้นน่าจะเป็นของคนที่อายุน้อยกว่าเขาครึ่งหนึ่งได้เลยทีเดียว เขาหันไป นอนลงบนเตียง และยิ้มอย่างผู้มีชัย

"พร้อมแล้ว" เสียงของเขาทุ้มลึกด้วยความกระสันที่แทบไม่ข่มไว้ เธอพยายามไม่แสดงอาการสั่น

"ดูสิว่าฉันเตรียมอะไรมาให้คุณ" เธอพูดพร้อมสิ่งที่หวังว่าจะเป็นรอยยิ้มชวนเชื่อ

แล้วก็หยิบผ้าพันคอไหมออกมาห้าผืน ล้วนเป็นสีเดียวกัน สีแดงเลือด "สีโปรดของคุณ"

เขาเริ่มเลียริมฝีปากขณะความตื่นเต้นพุ่งสูงขึ้น สีหน้าของเขาแทบจะแปรเปลี่ยนเป็นสีหน้าสัตว์ร้าย ริมฝีปากนั้นบวมอิ่มไปด้วยตัณหา ดวงตาลุกโชนไปด้วยความคาดหวัง

เธอเดินไปที่เตียงแล้วเริ่มมัดแขนตามด้วยขาของเขาเอาไว้กับเสาไม้สี่ด้านของเตียงอย่างระมัดระวังและเชี่ยวชาญ เธอหยิบผ้าพันคอผืนที่ห้ามาแล้วลังเลไปแวบหนึ่ง

เธอสูดหายใจลึกๆ เร็วๆ หนึ่งครั้ง ยืดตัว จากนั้นก็เดินไปตรงหัวเตียง

"วันนี้จะพิเศษหน่อย...ฉันไม่อยากให้คุณเห็นอะไรเลยจนกระทั่งนาทีสุดท้าย"

รอยยิ้มตอบรับของเขาเปี่ยมไปด้วยสิ่งที่มากกว่าความพึงพอใจส่วนตัว เขาดูเชื่อหมดใจว่าเธอเพียงต้องการให้ความสุขสมแก่เขา

โดยไม่พูดอะไร เธอใช้ผ้าพันคอผูกตาเขาแน่น แล้วเดินไปที่ประตู ร่างเปลือยนั้นเผยให้เห็นถึงระดับความตื่นเต้นของเขา แล้วเขาก็ถามด้วยน้ำเสียงที่เธอแทบจำไม่ได้ว่า "แล้วยังไงต่อ" เธอหันกลับมามองเขา บังคับตัวเองให้ตอบคำถาม

"ตอนนี้คุณต้องรอ แต่ฉันสัญญา มันต้องเหนือกว่าที่คุณคาดหวังแน่"

เธอรีบเดินเข้าไปในห้องน้ำหรูที่อยู่ติดกันกับห้องนอนใหญ่ ภายในไม่กี่วินาทีเธอก็ถอดเสื้อผ้าจนหมด เหลือไว้แต่ถุงมือยาวสีดำคู่นั้น แล้ว

บรรจงใส่ชุดพิเศษที่เตรียมมา ไม่ถึงสามนาที เธอก็พร้อม

พอเดินกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้ง เธอก็เห็นว่าความตื่นตัวของเขาไม่ได้หดหายไปเลยแม้แต่นิดเดียว การรอคอยกลับกลายเป็นโหมกระพือไฟปรารถนาให้เพิ่มพูน แต่แล้วน้ำเสียงของเขาก็เผยความไม่แน่ใจออกมาตอนเขาได้ยินเสียงสวบสาบขณะเธอขยับตัว ตามด้วยเสียงวัตถุที่ถูกวางลงบนโต๊ะหัวเตียง...ทีละชิ้นๆ...อย่างระมัดระวัง ซึ่งเบาจนแทบไม่ได้ยิน

"คุณใส่ชุดอะไร ผมนึกว่าน่าจะเป็นผ้าไหมนี่นา"

เธอยื่นมือที่สวมถุงมือไปยังผ้าพันคอผืนที่ปิดตาเขา แล้วก็รูดมันลงมาที่ปากอย่างรวดเร็ว และมัดเอาไว้แน่น

เขากะพริบตาปริบ มองดูเธอในชุดพิเศษชุดนั้น ความตื่นตัวของเขาพุ่งสูงจนต้องใช้เวลาหลายวินาทีกว่าจะประมวลภาพที่เห็นได้สำเร็จ เขาจ้องหน้าเธออย่างสยดสยองขณะพยายามส่งเสียงร้องซึ่งไร้ประโยชน์

หน้ากากที่เธอสวมเปิดเผยไว้แต่ดวงตา และมันก็เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ผสมปนเปจนซับซ้อน ยากจะตีความ มีเพียงคนสนิทไม่กี่คนที่จะดูออกถึงสิ่งที่โดดเด่นอยู่ในนั้น...ความแน่วแน่มั่นคง

เธอเอื้อมไปยังโต๊ะหัวเตียงที่เมื่อครู่เพิ่งจะเอาเข็มฉีดยาไปวางไว้ เธอสูดหายใจเร็วๆ ครั้งหนึ่งก่อนแหวกเส้นขนสีเข้มตรงหว่างขาเขาด้วยมือที่สวมถุงมือ จากนั้นก็แทงเข็มฉีดยาเข้าไปลึกที่สุด มีเพียงเสียงครางต่ำๆ ให้ได้ยินขณะเขาพยายามดิ้นให้หลุดจากพันธนาการ แต่ก็ไม่สำเร็จ เธอรู้ว่าเข็มฉีดยาไม่ได้ทำให้เจ็บอะไรมากมาย และเธอก็ยังรู้อีกว่าเขาเข้าใจความหมายของสิ่งนี้ดี

และแล้วเขาก็แน่นิ่งไป

1

หัวหน้าสารวัตรสืบสวนทอม ดักกลาสมองไปนอกหน้าต่างอพาร์ตเมนต์ของตน ขณะเดินไปทั่วห้องเพื่อหยิบของจำเป็นต่างๆ ปกติแล้วทิวทัศน์เมืองกรีนนิช ณ อีกฝั่งของแม่น้ำที่กว้างและขุ่นคลั่กจะทำให้เขารู้สึกดี แต่ตอนนี้เขาต้องตั้งสติ นี่ไม่ใช่เวลาสำหรับการชมวิว

โง่ชิบที่ดันดื่มไวน์ไปสองแก้วตอนมื้อกลางวัน แต่ก็นะ ใครจะไปคิดกันล่ะว่าวันหยุดแบบนี้จะมีคดีเกิดขึ้น แถมยังเป็นคดีใหญ่คดีแรกของเขาในหน่วยงานนครบาลอีกด้วย แจ็กพ็อตจริงๆ ช่วงนี้เขาต้องทำงานให้ได้อย่างไร้ที่ติเพื่อซื้อใจลูกทีมชุดใหม่ และการขอรถมารับเพราะเผลอไปดื่มเหล้าตอนเที่ยงก็ไม่ใช่การเริ่มต้นอย่างสวยงามแบบที่เขาคาดหวังเอาไว้

เขามองไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ลืมอะไรแล้ว แต่เขาก็ทำตามสูตร 'โทรศัพท์ กุญแจ กระเป๋าสตางค์ สมุดโน้ต ตราตำรวจ' เป๊ะ ฉะนั้นก็ไม่น่ามีอะไรผิดพลาด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเช็กแล้วเช็กอีก เขาปิดประตูตามหลังวิ่งลงบันไดหกชั้นไปโผล่ที่ประตูบานคู่หน้าตึกอพาร์ตเมนต์ แล้วทันใดนั้น

ก็มีรถสีน้ำเงินเข้มแล่นออกมาจากหัวมุม เบรกเอี๊ยดอยู่หน้าตึก พอเห็นว่าคนขับคือเบ็กกี้ โรบินสัน จ่าตำรวจนายใหม่ ทอมก็เปิดประตูรถเข้าไปนั่งฝั่งผู้โดยสาร เขายังไม่ทันรัดเข็มขัดนิรภัย รถก็แล่นออกไปแล้ว

"โทษทีนะเบ็กกี้ ผมไม่ได้ตั้งใจจะลากคุณมาถึงนี่" ทอมเอ่ยขึ้น

"ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าไม่ว่าอะไร ฉันขอชมนิดหนึ่งว่าอพาร์ตเมนต์คุณนี่หรูจริงๆ"

ทอมหันไปมองเบ็กกี้ เขาไม่แน่ใจว่าเธอแค่ตั้งข้อสังเกตลอยๆ หรือพยายามหลอกถามอะไรหรือเปล่า แต่เรือนผมสีเข้มเป็นประกายนั้นก็บังใบหน้าเธออยู่ เขาเลยดูไม่ออก ที่จริงแล้วเขาไม่อยากอธิบายหรอกว่าตำรวจนายหนึ่ง จะว่าไปก็คือตำรวจที่เพิ่งหย่ามาอีกต่างหาก จะมามีอพาร์ตเมนต์เก๋ไก๋อยู่กลางย่านด็อกแลนด์สแบบนี้ได้อย่างไร ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลา

โชคดีที่เบ็กกี้มัวแต่ง่วนกับการขับรถ เธอกระทืบคันเร่งสลับกับเบรกตัวโก่งบ่อยมาก ขับไม่ค่อยนุ่มเท่าไหร่ เขาไม่อยากจะทำเธอเสียสมาธิเลยจริงๆ

"คุณขับรถไปคุยไปไหวไหม เบ็กกี้"

"ไม่มีปัญหา รถติดไปนิด แต่ฉันพอจะซอกแซกได้"

ทอมไม่สงสัยคำพูดเธอเลย และยังโล่งอกที่เธอไม่หันมามองหน้าเขาขณะพูด

"โอเค พวกเรารู้อะไรแล้วบ้าง พวกเขาโทรบอกผมแค่ว่าเป็น 'การตายอย่างน่าสงสัย'...เป็นคดีของผม ถ้าเข้าใจไม่ผิด เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ลอนดอนตอนกลาง เรากำลังไปที่นั่นกันใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ ใจกลางย่านไนต์สบริดจ์ เหยื่อไม่ใช่คนธรรมดา ฮิวโก เฟลตเชอร์ เขาตายแล้ว แน่นอนล่ะ เจ้าหน้าที่ที่ถูกเรียกเข้าไปในที่เกิดเหตุคนแรกบอกว่า

มันดูเหมือนเป็นการฆาตกรรม แต่ก็ไม่แน่ใจ ตอนนี้ฉันมีข้อมูลแค่นี้"

เบ็กกี้หักซ้ายหลบแท็กซี่สีดำพร้อมกับบีบแตรดังลั่น คนขับแท็กซี่ชูนิ้วกลาง ทอมอดรู้สึกสงสารเขานิดหน่อยไม่ได้ แม้ว่าเบ็กกี้กำลังบ่นอะไรบางอย่างเกี่ยวกับคนขับแท็กซี่อยู่ก็ตาม

ทอมตัดสินใจไม่พูดอะไรดีกว่า เพราะอยากไปถึงที่หมายแบบครบสามสิบสองประการ ฮิวโก เฟลตเชอร์เนี่ยนะ เป็นจุดเริ่มต้นอาชีพในหน่วยนครบาลที่ยอดเยี่ยมจริงๆ ให้ตายสิ ทอมรู้ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตสาธารณะของเหยื่ออยู่บ้าง...ใครๆ ก็รู้ สื่อไม่เคยเบื่อหน่ายกับเรื่องของเขา คนทั่วไปคิดว่าเขาเป็นเทวดาเดินดินอะไรประมาณนี้ แต่ทอมแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของผู้ตาย จำได้แค่ว่าเขามีภรรยาที่เมื่อสองสามปีก่อนยังบอกว่าเป็น 'คู่แท้' อยู่เลย เขาอวดอ้างคำนี้อย่างภาคภูมิใจ จนถึงขั้นน่าหมั่นไส้เลยทีเดียวในความคิดของทอม แต่แล้วก็มีข่าวซุบซิบอะไรเกี่ยวกับภรรยาของเขานี่ล่ะ ทอมจำรายละเอียดไม่ค่อยได้ และตอนนี้เธอคนนั้นก็ดูเหมือนจะหายตัวไปจากสายตาของสาธารณชนโดยสิ้นเชิง

ซวยจริงๆ คดีนี้จะต้องเป็นคดีดังแน่ๆ ซึ่งจะทำให้มีคำถามโง่ๆ จากพวกสื่อตามมาไม่หยุดหย่อน คนชอบถามว่าทอมมีวิธีแจ้งข่าวร้ายให้ครอบครัวผู้ตายอย่างไร แต่อย่างน้อยเขาก็แสดงความเสียใจได้ ไม่ใช่เอาแต่ยื่นไมโครโฟนไปจ่อปากญาติผู้เสียชีวิตที่กำลังเศร้าสร้อยแล้วถามว่าคุณรู้สึกอย่างไร

รถติดมากจนเบ็กกี้ได้แค่ไหลรถไปช้าๆ ถ้าจะถามอะไรเธอเพิ่มเติมตอนนี้น่าจะปลอดภัย

"ใครเป็นคนพบศพ"

"แม่บ้านค่ะ ตอนนี้เธอกำลังรอให้ปากคำอยู่ที่บ้านหลังนั้น แต่ฉันว่าเหมือนเธอจะพูดจาไม่ค่อยรู้เรื่องนะคะ หัวหน้าผู้กำกับการฝ่ายสืบสวน

ซินแคลร์ตอนนี้ไปร่วมงานแต่งหรูหราที่เมืองบาธ เราส่งรถไปรับเขาไปที่เกิดเหตุอยู่ เขาขอให้ฉันเป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานกับครอบครัว เพราะนี่เป็นคดีดัง ฉันเคยทำหน้าที่นี้มานานแล้วก่อนเลื่อนขั้น เพราะฉะนั้นเลยไม่มีปัญหา"

"แล้วเราติดต่อญาติใกล้ชิดของผู้ตายได้หรือยัง" ทอมถาม

"ยังเลยค่ะ ศพถูกพบที่ไนต์สบริดจ์ ผู้ตายพักอาศัยอยู่ที่นั่นช่วงกลางสัปดาห์ แต่บ้านของครอบครัวผู้ตายอยู่ที่อ็อกซ์ฟอร์ดไชร์ เราส่งตำรวจท้องถิ่นไปแล้วแต่ไม่มีใครอยู่บ้าน เท่าที่เรารู้ในตอนนี้ เขามีลูกสาวที่เกิดกับภรรยาเก่าเป็นญาติคนเดียว ไว้รอให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับภรรยาคนปัจจุบันก่อน แล้วเราค่อยส่งตำรวจท้องถิ่นไปบ้านภรรยาเก่า เพราะให้ภรรยาเก่ารู้เรื่องเป็นคนแรกคงไม่ดีแน่"

เบ็กกี้มองเห็นช่องว่างบนถนน เธอเหยียบคันเร่งจนมิด...พอเปลี่ยนเลนไปแทรกระหว่างรถสองคันได้แล้วเธอก็กระทืบเบรกทันที อพาร์ตเมนต์ของทอมอยู่ห่างจากบ้านของฮิวโก เฟลตเชอร์ บนถนนอีเกอร์ตันเครสเซนต์ไปแค่แปดไมล์เท่านั้น แต่การจราจรช่วงหลังเที่ยงในกรุงลอนดอนนี่ก็เป็นฝันร้ายจริงๆ

"ฉันจะเปิดไซเรนนะคะ ถ้าคุณไม่ว่าอะไร เราต้องรีบแล้ว" เบ็กกี้จับผมทัดหูแล้วกดปุ่มบนแผงหน้า ทันใดนั้นรถเก๋งธรรมดาๆ ก็มีไฟกะพริบพร้อมเสียงหวอสำหรับเปิดทางฝ่าฝูงนักช็อปที่เดินเอื่อยเฉื่อยในวันเสาร์

เพื่อเห็นแก่ความปลอดภัยและความสบายใจ ทอมคิดว่านั่งเงียบๆ จะดีที่สุด แต่ความจริงเขาประทับใจไม่ใช่น้อย เพราะแม้เบ็กกี้จะขับรถหวือหวาไม่ธรรมดา แต่ก็แทรกเลนได้ไม่เคยพลาดแม้จะมีช่องว่างเพียงแค่นิดเดียว สีหน้าเธอจริงจังและมุ่งมั่นมาก

แต่ถึงจะพยายามอย่างไร เธอก็ยังต้องใช้เวลาถึงสิบห้านาทีกว่าจะ

ไปถึงที่เกิดเหตุ ซึ่งตอนนี้มีการกั้นพื้นที่แล้ว ทอมมองดูคฤหาสน์สีขาวอันสง่างาม ภายนอกตกแต่งด้วยพุ่มไม้ทั้งทรงเหลี่ยมและทรงกลม ชัดเจนว่าเรื่องเงินไม่เคยเป็นปัญหาใหญ่สำหรับตระกูลนี้...แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังหยุดยั้งการตายก่อนวัยอันควรของชายผู้มีชื่อเสียงและเป็นที่นับหน้าถือตาคนหนึ่งไม่ได้

ทอมไม่ค่อยประทับใจฝูงชนที่มาออกันอยู่บนถนนนัก ในมือพวกนั้นมีกล้องถ่ายรูปพร้อม

"บ้าเอ๊ย เบ็กกี้...ถ้ายังไม่มีใครแจ้งข่าวให้เมียผู้ตายรู้ งั้นเราก็จะปล่อยให้มันโฉ่งฉ่างแบบนี้ไม่ได้นะ ช่วยไปคุยหน่อยซิ ผมรับมือกับคนพวกนี้ไม่ค่อยเก่ง"

เสร็จแล้วทอมก็เดินจ้ำตรงดิ่งไปที่ประตูหน้าก่อนนักข่าวจะทันได้ตะโกนถาม

"ชั้นบนสุดครับ" ตำรวจอายุน้อยที่ยืนอยู่ตรงประตูรีบแจ้งข้อมูล ขณะทอมสวมชุดคลุมทั้งตัวสำหรับเก็บหลักฐาน เขาเดินขึ้นบันไดพลางมองดูความหรูหราภายในบ้าน ความหรูหราไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับเขาในช่วงไม่กี่เดือนมานี้...แต่ด้วยอะไรบางอย่าง บ้านหลังนี้แผ่รังสีแห่งความมั่งคั่งอายุหลายศตวรรษออกมาในแบบที่เขาไม่คุ้นเคย

เขาไปหยุดอยู่หน้าประตูห้องนอน ทีมพิสูจน์หลักฐานเพิ่งจัดการเสร็จและกำลังเก็บข้าวของเตรียมออกไป นักพยาธิวิทยากำลังยืนทำงานตามปกติอยู่ข้างเตียง ทอมมองไปรอบๆ ห้องนี้ดูโอ่โถงโปร่งสบาย แต่แปลกนิดหนึ่งเพราะมีเพียงพรมเท่านั้นที่ดูเกี่ยวข้องกับศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สำหรับทอมแล้ว เขาคิดว่าเตียงสี่เสาขนาดใหญ่แบบนี้น่าจะเหมาะกับคฤหาสน์ในชนบทมากกว่า ส่วนเครื่องเรือนไม้เนื้อแข็งหนาหนักสีเข้มก็ทำให้ห้องดูน่าพรั่นพรึงมากไปหน่อย แต่ทอมก็บอกตัวเองว่าขอทีเถอะ

บนเตียงก็มีศพอยู่แล้ว บรรยากาศมันไม่มีทางดีไปกว่านี้ได้หรอก

เขามองดูแก้วแชมเปญสองแก้ว แก้วหนึ่งหมดเกลี้ยง และเห็นได้ว่าถูกเก็บลายนิ้วมือไปแล้ว บนถังน้ำแข็งยังมีหยดน้ำเกาะ บ่งบอกว่าน้ำแข็งเพิ่งละลายไม่นาน

นี่ดูเหมือนโศกนาฏกรรมอะไรสักอย่าง สิ่งที่ชัดเจนว่าเริ่มต้นในฐานะการฉลองหรือไม่ก็การนัดพบวาบหวามกลับลงเอยด้วยศพและเจ้าหน้าที่เก็บหลักฐานในชุดสีขาวจำนวนมาก ทอมนึกภาพออกเลย คนชูแก้วกล่าวอวยพร รอยยิ้มกระชับชิดที่เต็มไปด้วยคำสัญญา มีจูบด้วยล่ะมั้ง ไม่แน่แล้วมันเกิดอะไรขึ้น

เจ้าหน้าที่เทคนิคสถานที่เกิดเหตุอายุน้อยผู้มีผิวซีดและมีสิวบนใบหน้าคนหนึ่งกำลังเก็บเครื่องไม้เครื่องมือใส่กระเป๋า เขาเงยหน้า พลางขยับแว่นตรงดั้งจมูก "ไม่มีร่องรอยอะไรมากมายครับ เราเก็บลายนิ้วมือได้บ้าง แต่นำมาใช้ไม่ได้ เพราะใช้เทียบกับรอยนิ้วมือของใครไม่ได้เลย นอกจากของเหยื่อ อย่างเดียวที่พอจะมีประโยชน์คือผมที่ยาวมากๆ หนึ่งเส้น พบในห้องน้ำ เป็นผมสีแดงครับ...ไม่รู้ว่าจะมีประโยชน์หรือเปล่า เราจะนำไปตรวจสอบแล้วส่งผลให้คุณ ถ้าโชคดีอาจมีรากผมติดอยู่ด้วย แล้วก็ยังมีมีดอีกเล่ม"

ทอมหันกลับไปมองเตียง คิ้วขมวดมุ่นอย่างงุนงง "ดูจากการที่ไม่พบเลือดปริมาณมากๆ ผมสันนิษฐานว่าเขาคงไม่ได้ถูกแทงสินะ"

"เปล่า เขาไม่ได้ถูกแทง ซึ่งก็ทำให้มีดเล่มนี้ดูผิดที่ผิดทางไปบ้าง มันวางอยู่บนโต๊ะหัวเตียง วางอยู่ข้างๆ เขาเลย ไม่มีคราบเลือด ไม่มีรอยนิ้วมือ เป็นมีดจากในห้องครัว รู้สึกจะเรียกว่ามีดเราะกระดูกนะ คมทีเดียว...ความจริงดูเหมือนเพิ่งลับมาเมื่อเร็วๆ นี้อีกต่างหาก"

"พอรู้ไหมว่ามันเคยถูกเอาไปใช้ทำอะไรมาบ้าง"

"ไม่เลยครับ แต่เราจะเก็บมันกลับไปวิเคราะห์ เผื่อจะได้ข้อมูล"

ทอมพยักหน้าให้เจ้าหน้าที่เทคนิคอีกคนที่ยืนพิงผนังสบายใจเฉิบ เห็นชัดว่างานเสร็จแล้ว

"ขอบคุณทุกคน ผมคิดว่าพวกคุณคงเก็บลายนิ้วมือแม่บ้านไปแล้วใช่ไหม" ทอมถาม

"ครับ...เรียบร้อย แต่แม่บ้านคนนั้นยังช็อกอยู่เล็กน้อย ไว้คุณค่อยไปถามเธอแล้วกันว่าปกติมีใครเข้ามาในห้องนี้บ้าง เราจะได้ตัดลายนิ้วมือของพวกเขาออกไป" เขาปิดกล่องเครื่องมือดัง*แกร๊ก*

"โอเค พวกเราหมดหน้าที่แล้ว เหลือแค่รอให้คุณพร้อม เราจะเก็บผ้าพันคอใส่ถุงหลักฐานแล้วก็ไปละ"

ทอมหันไปที่เตียง ตรงนั้นมีชายร่างใหญ่และอ้วนหนายืนโน้มตัวมองศพผ่านแว่นครึ่งวงกลมอยู่ แขนขาของผู้ตายถูกมัดด้วยผ้าพันคอสีแดงเข้ม ขึงพืดไว้กับเสาเตียงทั้งสี่มุม ปากก็ถูกมัด ศพนั้นอยู่ในสภาพเปลือยและถือว่ารูปร่างดีทีเดียวสำหรับคนวัยฮิวโก เฟลตเชอร์ ทอมยืนมองศพ ตอนแรกก็แซมเปญ ตามด้วยการเล่นบอนเดจ* อะไรสักอย่าง แต่ฉากนี้มันดูไม่เหมือนบีดีเอสเอ็ม** ทั่วไป มันไม่มีร่องรอยของการเล่นฝึกทาสหรือการเล่นซาดิสต์ให้เห็น

ก่อนหน้านี้เขายังไม่มีโอกาสได้ทักทายนักพยาธิวิทยา ตอนนี้จึงเดินเข้าไปแนะนำตัว เขามักจะชอบพวกนักพยาธิวิทยานะ เพราะยังไม่เคยเจอใครในกลุ่มนี้ที่ไม่เพี้ยนเลยแม้แต่คนเดียว

"สวัสดีครับ ผมหัวหน้าสารวัตรสืบสวนทอม ดักกลาส ขอบคุณ

---

* Bondage กิจกรรมทางเพศแบบหนึ่ง เป็นการพันธนาการโดยมีจุดมุ่งหมายให้เป็นส่วนหนึ่งของเซ็กซ์ แต่ไม่จำเป็นต้องมีการร่วมเพศเสมอไป

** BDSM ย่อมาจาก Bondage, Discipline, Sadism, Masochism หมายถึงกิจกรรมทางเพศแบบรุนแรงและทรมาน

ที่ช่วยรักษาสภาพที่เกิดเหตุให้ ผมว่าตอนนี้น่าจะแก้มัดมือเท้าของศพได้แล้ว"

"รูฟัส เดกซ์เตอร์ครับ ตอนนี้คงจับมือทักทายไม่ได้" เขาชูถุงมือซึ่งไม่รู้ว่าไปจับอะไรมาแล้วบ้างให้ทอมดู จากนั้นก็โน้มตัวไปแกะเงื่อนผ้าพันคอ เจ้าหน้าที่เทคนิคสถานที่เกิดเหตุอีกคนช่วยไปแกะที่อีกฝั่งของเตียง

"อันนี้แปลกนะทอม เขาโดนมัด หรือว่าจะถูกหลอกก็เป็นได้ แรงจูงใจทางเพศล่ะ ผ้าพันคอบ่งชี้ว่าอย่างนั้น เสียชีวิตขณะมีกิจกรรมหรือเปล่า ผมว่าไม่ แต่ก็ยังตัดทิ้งไม่ได้ ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ถึงการร่วมเพศ องคชาตสะอาดเอี่ยม...ผมว่ายังไม่ได้เข้าไปในตัวผู้หญิงคนไหนเลยหลังจากที่เจ้าตัวอาบน้ำครั้งล่าสุด แต่ยังไงก็ต้องตรวจสอบอีกที หรือจะเป็นการใช้ปากก็ไม่แน่ ไม่รู้สิครับ"

ทอมพูดแทรก "เหมือนจะฟันธงว่าเป็นผู้หญิงไปแล้วสินะ"

"หืม ก็คงใช่ล่ะครับ เวลาเห็นในทีวีก็ดูไม่เกย์สักเท่าไหร่ เคยได้ยินว่าเขาชอบผู้ชายด้วยเหรอครับ ผมคิดว่าไม่ แต่อะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น ตอนนี้ยังไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่ามีคนคร่อมอยู่บนตัวเขา หรืออยู่ใกล้ๆ เขา...ไม่ว่าจะหญิงหรือชายก็ตาม เตียงยังเรียบดี ผมตรวจรอบศพแล้ว และไม่เจอเส้นขนใดๆ...ไม่ว่าจะขนตรงนั้นหรือขนอะไรก็ตาม...นอกจากของเจ้าตัว สะอาดเอี่ยมมาก"

แปลก ทอมคิด หลักฐานทั้งหมดบ่งชี้ว่ามีเซ็กซ์เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่มันกลับดูเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

"พอจะรู้สาเหตุการตายหรือยัง"

"ยังไม่เห็นร่องรอยชัดเจนใดๆ ว่าเขาโดนอะไรมา บางทีอาจถูกมัดทิ้งไว้ตามลำพังแล้วตื่นตระหนกจนหัวใจวาย หรือไม่ก็ถูกวางยาพิษล่ะมั้งครับ

แน่นอนว่าเดี๋ยวพวกเราต้องนำแชมเปญไปตรวจสอบ ตอนนี้คงยังไม่มีคำตอบอะไรจนกว่าผมจะผ่าเขาดูและได้ผลตรวจสารพิษมาก่อน ขอโทษที"

ทอมขอให้พวกเขาพลิกศพ...แค่อยากเช็กดูว่ามีร่องรอยอะไรบ่งชี้ถึงกิจกรรมทางเพศอื่นๆ ที่มักพบในการเล่นบอนเดจบ้างหรือไม่ แต่ไม่พบร่องรอยใดๆ บนแผ่นหลังของผู้ตาย มีเพียงรอยช้ำจากผ้าพันคอตรงข้อมือข้อเท้าที่บ่งชี้ถึงการดิ้นรนขัดขืน

"อันนั้นไม่น่าจะมีความหมายอะไรหรอกครับ" หนุ่มเจ้าหน้าที่เทคนิคหน้าสิวเอ่ยขึ้น "ระหว่างเล่นเกมอารมณ์แบบนี้กันเพลินๆ พวกเขาก็ต้องดิ้นเร่าๆ อยู่แล้ว เป็นการแสดงความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างหนึ่ง ไม่ได้หมายความว่าเขาจะดิ้นรนเอาชีวิตรอดจริงๆ และบางครั้งคนที่มีรสนิยมแบบนี้ก็จะไม่มีการร่วมเพศกัน...คือหมายถึงในทางปกติน่ะครับ เธออาจแค่ใช้มือให้เขาก็เป็นได้"

ทอมมองดูเจ้าหน้าที่เทคนิคหนุ่มด้วยความสนอกสนใจ ใคร่สงสัยว่าเขาไปรู้เรื่องเกี่ยวกับบอนเดจมากมายแบบนี้มาจากไหน แต่ก็ไม่ได้ถามออกไป แม้จะทึ่งกับการคาดคะเนอันหลักแหลม หากตอนนี้ก็ถึงเวลาของข้อเท็จจริงบ้างแล้ว

เขาหันไปหารูฟัส เดกซ์เตอร์ "พอจะทราบเวลาตายหรือยัง"

"แม่บ้านที่นี่ค่อนข้างจะกึ๊งๆ" รูฟัสตอบ "ผ่านไปตั้งชั่วโมงกว่าถึงค่อยโทรแจ้งตำรวจ เธอบอกว่าตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แล้วก็เข้ามาทำงานได้สิบห้านาทีก่อนจะพบศพ ส่วนผู้ตายเสียชีวิตมานานแค่ไหนก่อนพวกเรามาถึงน่ะเหรอ นานสุดก็สามชั่วโมง แต่น่าจะเป็นสองชั่วโมงครึ่งมากกว่า"

พอนักพยาธิวิทยาเว้นจังหวะเพื่อหายใจ ทอมก็รีบพูดแทรก "ถ้าเข้าใจไม่ผิดพวกเราถูกเรียกเข้ามาที่เกิดเหตุก่อนบ่ายสองนิดๆ ส่วนพวกคุณเข้ามาถึงบ่ายสองครึ่ง ฉะนั้นเวลาตายก็น่าจะเป็นระหว่างสิบเอ็ดโมงครึ่ง

ถึงเที่ยงตรงใช่ไหม"

รูฟัสพยักหน้า

"โอเค รูฟัส ตอนนี้พวกคุณพร้อมเมื่อไหร่ก็เคลื่อนย้ายศพได้เลย แล้วจะเริ่มชันสูตรเมื่อไหร่ล่ะ"

"พรุ่งนี้เช้าโอเคไหมครับ ว่าจะทำตั้งแต่เช้าๆ เพราะพวกสื่อคงอยากได้คำตอบ นายกเองก็ด้วย ถ้าคำนึงถึงว่าผู้ตายเป็นใคร! แปดโมงเช้าคุณว่าโอเคไหม"

ทอมใจหายวาบเมื่อนึกถึงคนที่เขาคงจะต้องโทรหาอย่างเลี่ยงไม่ได้ "เอาอย่างนั้นแล้วกัน...ไหนๆ วันเสาร์ก็ต้องมาเจอปัญหาบ้าๆ นี่อยู่แล้ว จะทำงานวันอาทิตย์ด้วยก็คงไม่เลวร้ายไปกว่ากันหรอก สุดท้ายเราก็ต้องทำงานล่วงเวลาอยู่ดี...คืนนี้ตั้งนาฬิกาปลุกเช้าหน่อย ผมจะคุยกับหัวหน้าผู้กำกับซินแคลร์เผื่อเขาจะอยากมาร่วมด้วย ดูเหมือนว่าเขาจะมาถึงแล้วนี่"

แล้วก็มีเสียงเบาแต่เปี่ยมอำนาจของหัวหน้าผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนเจมส์ ซินแคลร์ดังมาจากชั้นล่าง ทอมรู้ว่าซินแคลร์จะออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเหมือนเสนอแนะแต่ไม่มีใครกล้าแย้ง ใบหน้าเอียงเขแปลกๆ ทำให้ซินแคลร์ได้รับฉายาว่าอิสยาห์ซึ่งทอมต้องยอมรับแบบอายๆ ว่าเขาไม่เข้าใจ จนกระทั่งมีคนอธิบายให้ฟังนั่นล่ะ แต่ชื่อนี้ก็มักถูกเปล่งออกมาด้วยความรักใคร่ ทอมเคารพชายผู้นี้อย่างสูง ถึงจะไม่ได้รู้จักกันมานาน ทอมก็ยังดีใจที่ได้รับแต่งตั้งเป็นรองผู้ช่วยของซินแคลร์ในการสืบสวนคดีฆาตกรรม ทอมมีเหตุผลหลายข้อในการย้ายมากรุงลอนดอน ส่วนการทำงานกับเจมส์ ซินแคลร์นั้นถือเป็นโบนัสชั้นดี

เจ้าหน้าที่ถูกเรียกมาเก็บศพ ทอมถือโอกาสนี้มองดูสภาพแวดล้อมอีกครั้ง ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าความแปลกของห้องนี้คืออะไร มันปราศจากองค์ประกอบของผู้หญิงโดยสิ้นเชิง เขาไม่เคยเห็นห้องนอนผู้หญิงคนไหน

ที่ไม่มีน้ำหอมอย่างน้อยสองขวด ไม่มีเครื่องสำอางหรือครีมทาหน้า และในห้องนี้ก็ไม่มีอะไรแบบนั้นเลย เขาเปิดตู้เสื้อผ้าและพบแต่เสื้อสูทผู้ชาย เขาเดินไปยังตู้ลิ้นชักและมันก็เป็นเช่นเดียวกัน เสื้อเชิ้ตสะอาดเอี่ยมพับไว้อย่างประณีต ในอีกลิ้นชักมีกางเกงในกับถุงเท้า

ทอมปล่อยให้คนอื่นทำงานต่อไป ส่วนเขาเดินตามโถงไปยังห้องนอนที่สอง ห้องนี้ก็เรียบๆ พอกับห้องแรก เครื่องเรือนก็คล้ายกัน ตู้ลิ้นชักว่างเปล่า มีเพียงตู้เสื้อผ้าที่พอจะบ่งชี้ถึงการมีผู้หญิงอยู่ในครอบครัวนี้บ้าง คือมีถุงชุดกระโปรงที่ภายในเป็นชุดราตรี แต่ก็ไม่มีเสื้อผ้าสำหรับตอนกลางวันแต่อย่างใด ชัดเจนเกินไปว่าอพาร์ตเมนต์นี้มีแต่ฮิวโก เฟลตเชอร์เท่านั้นที่อาศัยอยู่ และอยู่เฉพาะช่วงกลางสัปดาห์ที่ต้องทำงานด้วย ต่อให้เป็นคนสำคัญระดับนี้ก็คงไม่พักผ่อนช่วงสุดสัปดาห์ในชุดสูทหรือเสื้อนอกหรอก และจากที่ทอมเห็น ภรรยาของผู้ตายคงมาที่นี่แค่เฉพาะในโอกาสพิเศษเท่านั้น

ทอมที่กำลังหมกมุ่นครุ่นคิดเดินลงไปชั้นล่าง ไปหาหัวหน้าผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนซึ่งกำลังคุยกับเบ็กกี้ โรบินสัน "เบ็กกี้ ตำรวจนายหนึ่งกำลังพยายามปลอบใจแม่บ้านอยู่ แต่ดูเหมือนเธอยังตั้งสติไม่ได้ เอาแต่พร่ำว่าอายที่ได้เห็นเหยื่อในสภาพ 'ไม่มีผ้าผ่อน' คุณช่วยไปจัดการทีได้ไหม คุณรู้ดีกว่าใครว่าเรื่องนี้มันสำคัญแค่ไหน...และเวลาก็คือทุกสิ่งทุกอย่าง"

"ได้ค่ะ เดี๋ยวฉันไปดูว่าพอจะทำอะไรได้บ้าง" เบ็กกี้เดินลงบันไดไปห้องใต้ดิน ดูเหมือนเธอจะจำแปลนบ้านได้แล้ว

ทอมมองไปรอบๆ แวบหนึ่ง ตอนเดินเข้ามาเขาไม่ได้สังเกตอะไรมากนัก ตอนนี้ค่อยพบว่าชั้นล่างนี้จัดรูปแบบเหมือนกับเป็นห้องทำงานที่มีประสิทธิภาพมาก แต่ละห้องดูเหมือนห้องอ่านหนังสืออันโอ่อ่ามากกว่าที่จะเป็นสถานที่ทำงาน ส่วนสองชั้นข้างบนค่อยเป็นส่วนพักอาศัย

ตอนนี้เมื่ออยู่กันตามลำพัง ทอมหันไปหาผู้เป็นหัวหน้าและถ่ายทอดรายละเอียดที่ได้จากนักพยาธิวิทยา เขาเห็นเลยว่าเจมส์ ซินแคลร์กำลังประมวลข้อมูลอยู่อย่างเงียบๆ

"คุณว่ายังไงเรื่องมีดล่ะ ทอม คุณคิดว่าเหยื่อหัวใจวายตาย ส่วนมีดก็ถูกวางไว้ตรงนั้นเพื่อใช้ตัดพันธนาการถ้าเขาไม่ตายไปเสียก่อน แบบนี้รึเปล่า"

"ก็เป็นไปได้ครับ แต่เราไม่มีทางรู้จนกว่าจะได้ผลชันสูตร เงื่อนที่ใช้มันแน่นก็จริง แต่ไม่ได้แกะยากจนถึงกับต้องใช้มีดตัด ผมจะให้คนตรวจสอบที่มาของผ้าพันคอ และเช็กดูว่าจะมีใครโง่พอที่จะซื้อผ้าพันคอจากที่เดียวกันห้าผืนโดยใช้บัตรเครดิตรึเปล่า แต่ก็คิดว่าคงไม่มี เห็นชัดว่าผู้ตายรู้จักใครก็ตามที่อยู่กับเขา เพราะไม่มีร่องรอยการงัดแงะสถานที่ ส่วนแชมเปญก็บ่งชี้ว่าทั้งคู่มีแผนด้วยกัน เราต้องตรวจสอบดูว่ามีอะไรหายไปหรือเปล่า แต่ก็ไม่มีร่องรอยการรื้อค้น ของมีค่าก็ยังอยู่ที่เดิม"

"คงไม่ต้องให้ผมบอกใช่ไหมว่าตอนนี้คนทั้งโลกกำลังจับตาดูเราอยู่ แต่ไม่มีอะไรจะทดสอบความสามารถของคุณได้ดีเท่ากับคดีดังๆ แบบนี้หรอกจริงไหม ทอม"

ทอมมองดูรูปภาพมากมายที่ประดับบนฝาผนัง ซึ่งก่อนหน้านี้เขายังไม่ได้สังเกต ส่วนใหญ่แล้วเป็นรูปใส่กรอบที่เหยื่อถ่ายคู่กับนักการเมืองระดับสูงและนักช่วยเหลือสังคมที่มีชื่อเสียงอีกมาก เป็นการจับคู่ที่แปลกประหลาดระหว่างภาพชายที่ยืนยิ้มในชุดสูทออกงานเลี้ยงดูหรูหรา กับชายร่างเปลือยที่ถูกมัดอุดปากอยู่บนเตียง

เจมส์ ซินแคลร์มองตามสายตาของทอม "พ่อฮิวโกคนนี้อาจเป็นที่รักของสาธารณชนและสื่อก็จริง" หัวหน้าผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนเอ่ย "แต่ตอนทำงานเขาก็ไปกวนน้ำให้ขุ่นหลายเรื่อง และว่ากันตามตรง

ผมยังแปลกใจด้วยซ้ำที่ไม่มีใครเล่นงานเขาตั้งแต่ก่อนหน้านี้ เข้าใจว่าเขามีบอดี้การ์ดด้วย แล้ววันนี้ไปอยู่ไหนกันหมดล่ะ"

ทอมมองไปยังประตูหน้า "บ้านหลังนี้แน่นหนาดี ฮิวโกคงคิดว่าที่นี่ปลอดภัย และบางทีคงไม่อยากให้บอดี้การ์ดรู้เรื่องที่ตัวเองคิดจะทำ ผมจะให้คนไปตามหาพวกบอดี้การ์ด เผื่อพวกเขาจะบอกอะไรเราได้บ้าง ส่วนตอนนี้ผมขอตัวไปดูเบ็กกี้สักหน่อย ข้างนอกมีพวกอีแร้งอีกามากมาย ไม่แน่ใจนักว่าเราจะเก็บเรื่องนี้ไว้ได้นานแค่ไหน"

ทอมเดินลงไปชั้นใต้ดิน ซึ่งเบ็กกี้กำลังนั่งอยู่บนโซฟาเตี้ยในห้องพักคนงานที่ดูสะดวกสบาย เบ็กกี้กำลังกุมมือหญิงคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นแม่บ้าน ถึงจะดูทุกข์โศกอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ทอมก็สังเกตเห็นว่าเธอยังเพลิดเพลินกับการเอาอกเอาใจอีกด้วย ตำรวจนายหนึ่งกำลังชงชาให้เธอจากในห้องครัวที่อยู่ติดกัน บนโต๊ะกาแฟเตี้ยตรงหน้าแม่บ้านมีบรั่นดีแก้วเล็กวางอยู่

แม่บ้านยังสวมเสื้อโค้ตอยู่ พร้อมด้วยหมวกไหมพรมสีน้ำตาลทรงแปลกๆ ที่ทอมไม่เคยเห็นมาก่อน เขาสันนิษฐานว่าแม่บ้านน่าจะอายุสักหกสิบ เบ็กกี้กำลังพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงปลอบประโลม ทอมตัดสินใจยืนดูท่าทีอยู่ห่างๆ

"เบริล คุณช่วยพวกเราได้มากจริงๆ ฉันรู้ว่ามันเป็นเรื่องน่าตกใจ แต่ตอนนี้เราจำเป็นต้องติดต่อเลดี้เฟลตเชอร์ให้ได้ คุณพอมีข้อมูลบ้างไหม"

ทอมตกใจกับชื่อตำแหน่งขึ้นมาแวบหนึ่ง เขาลืมไปเลยว่าฮิวโก เฟลตเชอร์ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอัศวินจากบรรดางานการกุศลที่เขาทำ ทอมไม่ค่อยได้ตามข่าวคราวเรื่องตำแหน่งใครสักเท่าไหร่

"อเลกซาที่น่าสงสาร แกรักพ่อมาก คุณรู้ไหม"

"เบริลคะ ฉันไม่อยากจะจู้จี้จุกจิกนะ...แต่เรายังบอกอเลกซาไม่ได้ จนกว่าเลดี้เฟลตเชอร์จะรู้เรื่องก่อน"

ใบหน้าของเบ็กกี้เริ่มเป็นสีชมพูเรื่อๆ ซึ่งทอมประเมินว่าเธอคงเริ่มหงุดหงิดแล้ว

"คุณลองถามโรซีดูสิ...โรซีน่าจะรู้"

"โรซีไหนคะ แล้วฉันจะติดต่อโรซีที่ว่านี่ได้ยังไง" เบ็กกี้ถามด้วยน้ำเสียงรีบร้อนขึ้นมาเล็กน้อย

"โรซี ดิกสัน...เธอเป็นหนึ่งในเลขาฯ ของเซอร์ฮิวโก มีหน้าที่ดูแลบันทึกประจำวันและอะไรพวกนั้น เบอร์โทรอยู่ในสมุดเล่มแดงในห้องทำงาน ลองโทรเข้ามือถือดูก่อนนะ เพราะถ้าฉันคิดไม่ผิด ตอนนี้โรซีน่าจะอยู่ที่ห้างฮาร์วีย์นิกส์ ชอบไปที่นั่นแทบทุกวัน ทำไมเขาถึงทนกับพฤติกรรมแบบนี้ได้ฉันเองก็นึกไม่ออก" แล้วทันใดนั้นเบริลก็หน้าเสีย เมื่อพบว่าเธอยังพูดถึงฮิวโก เฟลตเชอร์ราวกับเขายังมีชีวิตอยู่

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาปลอบใจแม่บ้าน ทอมวิ่งขึ้นบันไดไปที่ห้องทำงานหลัก เบ็กกี้ตามไป ทิ้งให้ตำรวจนายนั้นคอยดูแลเบริล

"เบอร์ของโรซี ดิกสัน...เจอแล้ว" ทอมพูดขึ้นในอีกสองนาทีต่อมา "คุณลองโทรดูได้ไหม เบ็กกี้ แล้วตามตัวเธอมาที่นี่โดยด่วน ถามซิว่าเราจะติดต่อลอร่า เฟลตเชอร์เร็วที่สุดได้ยังไง"

ทอมเดินไปที่หน้าบ้านซึ่งหัวหน้าผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนกำลังคุยกับตำรวจนายที่มาถึงจุดเกิดเหตุเป็นนายแรก ไม่กี่นาทีก็มีเสียงตะโกนดังมาจากห้องทำงาน

"ได้แล้วค่ะ!" เบ็กกี้วิ่งมาที่ประตูหน้าพลางโบกกระดาษแผ่นหนึ่งไปมา "โรซีกำลังมาที่นี่ ฉะนั้นเราต้องทิ้งใครไว้สอบปากคำเธอ แต่ฉันรู้แล้วว่าเลดี้เฟลตเชอร์อยู่ที่ไหน โรซีบอกว่าเลดี้เฟลตเชอร์มีกำหนดจะกลับจากอิตาลีบ่ายวันนี้ ใกล้จะมาถึงสแตนสเตดแล้ว เราต้องไปดักเธอก่อน"

ทอมหันไปรายงานความคืบหน้าให้หัวหน้าผู้กำกับการฝ่ายสืบสวน

ฟังคร่าวๆ จากนั้นก็ตามเบ็กกี้ออกไป "โอเค ไว้เราจะจัดระเบียบกันในรถ... ทีนี้ก็รีบไปหาเลดี้เฟลตเชอร์ก่อนข่าวจะออกดีกว่า"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)